

ΠΕΡΣΥ ΣΕΛΛΕΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΛΕΓΓΙΟ

Αγριεμένε αέρα που θρηνείς,
πόνε πολύ λυπητερέ για να σε τραγουδήσω,
αέρα που λυσομανάς όταν το σύννεφο,
το σκοτεινό μουγκρίζει ολονυχτίς,
Μπόρα λυπητερή που μάταια κλαις,
Δάση γυμνά με τα ανεμοδαρμένα κλαδιά σας,
Βαθιές σπηλιές και μαύρε ωκεανέ,
Για το άδικο που γίνεται στον κόσμο να θρηνείτε.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ 1955,
μτφ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑ

Από τα δάση τα σκιερά
και τις βουνοσπαρμένες χώρες,
Έρχομαι, έρχομαι,
Από τα νησιά που ο ποταμός περιζώνει,
Κι όπου τα κύματα τα βουερά βουβάθηκαν,
Γιατί άκουσαν
Την γλύκα της φλογέρας μου.
Ο αγέρας δεν φυσούσε στα βούρλα και στις καλάμιές,
Σώπαιναν στα θυμάρια οι μέλλισες,
Ο τζίτζικας στις φλαμουριές,
Στα μύρτα πουλιά δεν κελαηδούσαν,
Κι οι σαύρες μέσα στα χόρτα,
Κι αυτές βουβές απόμειναν,
Έτσι όπως στέκει πάντα,
Ο γέρο Τμώλος σιωπηλός,
Ακούγοντας το σκοπό μου,
Τη γλύκα της φλογέρας μου.

Γοργοκυλούσε ο Πηνειός
τα διάφανα νερά του,
Τα Τέμπη ήταν θαμπόφωτα,
Μέσα στου Πηλίου τη σκιά,
Το φως της μέρας ξεψυχούσε,
Μέσα στον αχό της μαγικής φλογέρας,
Οι Σειληνοί και οι Αιγίπανες,
Οι Σάτυροι και οι Νύμφες,
Στα δάση και στα κύματα,
Στον λιβαδιών την όχθη,

Στις σπηλιές με τις δροσοσταλίδες,
Και όλοι που με συντρόφευαν
Και με ακολουθούσαν
Απ' την αγάπη σιωπηλοί μένανε,
Απόλλωνα, όπως στέκεσαι κι εσύ αμίλητος
Από ζηλοφθονία,
Για τη γλυκιά φλογέρα μου.

Τραγούδησα τον ουρανό,
Τη γη τη δουλεμένη,
Και τα' άστρα που χορεύουνε,
Γέννηση, Αγάπη, Θάνατο,
Τις τιτανομαχίες εγώ τραγούδησα.
Ύστερα σκοπό καινούργιο πήρα,
Κι είπα πως μέσα στα
Φαράγγια του Μαίναλου, εκεί πέρα,
Ένα καλάμι αγκάλιασα,
Για κόρη παίρνοντας το!
Έτσι πλανιόμαστε όλοι, Θεοί κι Ανθρώποι.
Πλάνη που όταν βλασταίνει
τις καρδιές ματώνει.
Κι όλοι τότε θρηνούσαν
Όπως θα κάνατε κι εσείς οι δύο τώρα,
Το αίμα σας αν δεν πάγωναν
τα γερατειά ή η ζήλια,
Στο θρήνο της φλογέρας μου.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ 1944,
μτφ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

Οι τελευταίοι στίχοι του λυρικού ποιήματος

Hellas

Ο μέγας αιώνας του κόσμου αναγεννιέται.
Τα χρυσά έτη επανέρχονται.
Η γη όπως ο όφις ανανεώνει το ένδυμα
που έφθειρε ο χειμώνας.
Ο ουρανός χαμογελά.
Θρησκείες και αυτοκρατορίες δεν ρίχνουν πια
παρά μια ασθενική λάμψη,
όμοια με τα λείψανα σβησμένου ονείρου.
Μια λαμπρότερη Ελλάδα,
υψώνει μακριά τα όρη της
πάνω από γαλήνια κύματα.
Ένας νέος Πηνειός κυλάει τα νερά του
προς συνάντηση του άστρου της αυγής.
Εκεί που ανθούν Τέμπη περισσότερο ωραία,
υπνωτίζονται οι νεαρές Κυκλάδες
επάνω σε άβυσσο ηλιόλαμπρη.
Μια πλέον υπερήφανη Αργώ
διασχίζει την θάλασσα
φορτωμένη έναν πρόσφατο θησαυρό.
Ένας νέος Ορφέας ψέλνει
και αγαπά και κλαίει και πεθαίνει.
Μια ακόμη φορά έναν νέος Οδυσσέας
εγκαταλείπει την Καλυψώ στο νησί της.

Ω! μην γράφεται πια την ιστορία της Τροίας!
Αν η γη πρόκειται να καταστεί το βιβλίο του Θανάτου.
Μην αναμιγνύεται την μανία του Λαίου
με την χαρά που ανατέλλει
πάνω σε ελεύθερους ανθρώπους,
αν και μία λιγότερο άγρια Σφίγγα
θα ανανέωνε αινίγματα Θανάτου
που ποτέ δεν γνώριζαν στις Θήβες.
Νέες Αθήνες θα ανατείλουν
και στο μακρινό μέλλον θα κληροδοτήσουν,
όπως η δύση του ήλιου στους ουραμούς,
την λάμψη της αυγής τους.
Και θα αφήσουν,
αν τίποτε τόσο ωραίο δεν μπορεί να ζήσει,
οτιδήποτε η γη μπορεί να πάρει
ή ο ουρανός να δώσει.